

«Дитячий сектор Льонокомібнату був відомий далеко за межами міста» - Емілія Чернявська

З дитинства Емілія Григорівна Чернявська мріяла працювати з дітьми, саме тому обрала професію педагога. Напевне, завдячуючи Льонокомібнату знайшла саме ту галузь у педагогічній діяльності, що підходила її жвавій, креативній та енергійній особистості. Двадцять п'ять років присвятила пані Емілія цій непростій, але улюбленій справі педагога-організатора. «Робота з дітьми – це творчість...» - впевнена наша героїня.

Уродженка Кам'янця-Подільського, Емілія Григорівна переїхала в Рівне у середині 60-х років. Батьки чоловіка були військовими, тому їх часто переводили з частини в частину, так опинилися в Рівному, тут осіли. А потім її з чоловіком запросили. На той час вона вже закінчила Кам'янець-Подільський педагогічний інститут за спеціальністю «вчитель математики та працювала в школі-інтернаті»

- Після переїзду влаштувалася в школу вчителем математики, – розповідає пані Емілія, а чоловік на Льонокомібінат інструктором фізичного виховання. Не довго пропрацювала в школі, друзі порекомендували спробувати влаштуватися на комбінат, там якраз з'явилася вакант-

дити в школу. При Льонокомібінаті діяла вечірня школа, де ці діти навчалися. За цим я теж мала наглядати, щоб не пропускали занять.

Перебуваючи з робочим візитом у Костромі, директор Владислав Новиков ознайомився із клубами по місцю проживання. Тож повернувшись з поїздки, вирішив створити такий клуб для дітей текстильників. За рекомендацією голови профспілки та після розмови з директо-

во-популярні. А ще дуже полюбили діти туристичні походи. Для нас закупили палатки зі спальними мішками, і ми могли сміливо їхати в ліс з ночівлею. Вечірні багаття, різноманітні історії – романтика...

Згодом в клубі почали створювати гуртки, спочатку на громадських засадах. Першим таким гуртком став танцювальний під керівництвом Галини Аркадіївни Черняхович, що працювала

дитинство запам'яталося яскравими моментами і все це завдяки дитячому сектору, яким опікувався Льонокомібінат. Ми мали все, що необхідно для роботи з дітьми, починаючи від інструментів і костюмів та закінчуючи палатками для походів. Крім того, для батьків працював батьківський університет.

Традицією для нас став щорічний відпочинок на Білому озері. Льонокомібінат оплачував нам переліт літаком і харчу-

на посада. Так в 1967 році почалася моя трудова діяльність на Льонокомбінаті в якості інженера-інструктора по роботі з підлітками. Працювала в кабінеті підготовки кадрів, який знаходився в адміністративному корпусі.

В той час на Льонокомбінаті працювало чимало підлітків. Кількість коливалася від 120 до 212 чоловік. На підприємстві дуже уважно ставилися до неповнолітніх. Я мала картотеку, де було зазначено, в якому цеху працює той чи інший підліток, стежила за тим, щоб дотримуватися державних норм стосовно цих працівників: скорочений робочий день не більше шести годин, ніяких нічних змін; щоб робота не була пов'язана з підніманням важкого; відпустка влітку тридцять календарних днів. Якщо не мали освіти, то зобов'язані були хо-

ром мені доставити організувати клуб по місцю проживання. З ентузіазмом взялася до справи. У 1969 році почалося створення клубу – це був один з перших клубів такого зразка у місті Рівне. Льонокомбінат виділив велику квартиру на вулиці Черняка (нині Богоявленська), зробили ремонт, закупили хороші меблі. Клуб був готовий прийняти дітей. Бажаючих виявилось досить багато.

Клуб отримав назву «Червоні чортенята» - в той час демонструвався однойменний фільм. Та незабаром на прохання батьків назву було змінено на «Іскорка». В приміщенні клубу знаходився зал, ігротека, бібліотека, фотолaboratorія. Життя в клубі завирувало: свята, конкурси, змагання, ігри, турніри, екскурсії. Для дітей демонстрували кінофільми – художні, документальні, науко-

вом мені доставити організувати клуб по місцю проживання. З ентузіазмом взялася до справи. У 1969 році почалося створення клубу – це був один з перших клубів такого зразка у місті Рівне. Льонокомбінат виділив велику квартиру на вулиці Черняка (нині Богоявленська), зробили ремонт, закупили хороші меблі. Клуб був готовий прийняти дітей. Бажаючих виявилось досить багато.

Саме в цей час відкривається палац культури «Текстильник» і нам запропонували перейти туди. В палаці з'явилися ширші можливості для роботи з дітьми. До співпраці запросили школи. Танцювальний колектив «Квіти України» під керівництвом Галини Черняхович зріс до 150 чоловік та отримав звання зразкового. Те, що починалося як самодіяльність, стало повноцінною професійною студією. Також з переходом у ПК «Текстильник» відкрили балетну школу під керівництвом Світлани Гайдук, хоровий колектив «Жайворонок», очільником якого була Тамара Григорівна Сапега – теж фахівець своєї справи. Прославився своєю майстерністю і дитячий духовий оркестр під керівництвом Миколи Невірковця і Миколи Панащука. Колектив художнього читання, яким я керувала, брав участь в усіх урочистих концертах не тільки в палаці, а й в міському театрі. Для дітей діяла музична студія – фортепіано, баян. Загалом для багатьох дітей

вання в піонерському таборі. Крім того, діти могли оздоровитися та відпочити у профілакторії. Також їздили на екскурсії та в туристичні походи.

Крім гурткової роботи проводилася широка культурно-масова робота: ранки, конкурси, диспути, свята. Новорічні вечори проводили для дітей зі всього міста. Бували такі дні, що по три ранки проходило, та ще на вісімнадцяту вечір для старшокласників.

У 1983 році в дитячий сектор прийшла випускниця інституту культури Наталія Олександрівна Михалевич. Вона стала ініціатором створення першої в місті дошкільної студії «Ладоньки», яка вже працює більше двадцяти років. На базі шкіл були створені клуби «Зірочка», «Старшокласник», «Юність». Наш дитячий сектор був відомий далеко за межами міста. Двадцять п'ять років я віддала роботі з дітьми – це були кращі роки моєї трудової діяльності. У 1992 році виїшла на пенсію, через рік після виходу мені запропонували роботу в «Ладоньках». А потім ще вела гурток вишивання в клубі «Колобок».

Згадуючи, як діти любили свій клуб по місцю проживання, добилася відкриття такого ж на вулиці Князя Романа. Моїми колегами стали працівники клубу «Ровесник» Алла Казакова, Валентина Фурдись, Людмила Калмацька. Цей клуб і сьогодні успішно працює. У період кризи його хотіли закрити, але Алла Петрівна Казакова домоглася, щоб клуб і далі працював.

Виховала двох дітей - сина і доньку, вже й правнучок маю. На сьогоднішній день у вільний від роботи час займаюся вишивкою. А ще маю дачу, там теж треба прикласти рук.

Надія РОМАНЧУК

